

DE JOERT

Het laatste wat Orion, die ongelooflijke rotzak, tegen me zei was: 'El, ik hou ontzettend veel van je.'

En vervolgens duwde hij me achterwaarts door de poort van de Scholomance naar buiten en belandde ik met een bons op mijn rug in het paradijs, op de zachte, grazige open plek in Wales die ik vier jaar eerder voor het laatst had gezien. De essen stonden vol in het blad, het zonlicht filterde door het groen heen, en mijn moeder, mijn móéder, wachtte me op. Ze had haar armen vol bloemen: rustgevende papaver, anemonen voor het overwinnen van problemen, maankruid om te vergeten, blauwe winde voor het aanbreken van een nieuwe dag. Een welkom thuis-boeket voor een traumaslachtoffer, bedoeld om verschrikkingen uit mijn hoofd te verjagen en ruimte te creëren voor rust en genezing, en op het moment dat ze haar hand uitstak om me te helpen, schoot ik met een luid gebruld 'Orion!' overeind en mepte het hele zaakje op de grond.

Een paar maanden – een eeuwigheid – eerder, toen we allemaal nog druk bezig waren met onze hectische hindernisbaan-trainingen, had een Milanese enclaver me een Latijnse translocatiespreuk gegeven, een van het zeldzame soort dat je over jezelf kunt uitspreken zonder uit elkaar te spatten. De gedachte erachter was dat ik daarmee in de examenhal gemakkelijk van de ene plek naar de andere kon springen om mensen te redden, Milanese enclavers bijvoorbeeld, en dat was precies de reden dat ze me een spreuk die vijf jaar aan mana waard was gratis

had gegeven. Normaal gesproken kon je hem niet gebruiken om grote afstanden te overbruggen, maar tijd werkte ongeveer hetzelfde als ruimte, en tien tellen daarvoor was ik nog in de Scholomance geweest. Ik zag de hal helder en duidelijk voor me, als een architectonische tekening, compleet met de afschuwelijk uit de kluiten gewassen Geduld die, vergezeld van een horde maleficaria, op ons af denderde. Ik projecteerde mezelf naar de poort, naar de plek waar ik had gestaan voordat Orion me die laatste zet had gegeven.

Maar de spreuk weigerde zich te laten uitspreken. Hij bood weerstand, alsof er overal waarschuwborden stonden: DOODLOPENDE STRAAT, WEG OVERSTROOMD. Ik perste hem er toch uit en pompte er mana in, maar hij sloeg terug in mijn gezicht en wierp me naar achteren alsof ik zó tegen een betonnen muur aan was gerend. Dus stond ik op en probeerde exact dezelfde spreuk nog een keer. Het enige wat het me opleverde was dat ik voor de tweede keer tegen de grond klapte.

Het galmde en gonsde in mijn hoofd. Ik krabbelde overeind. Mijn moeder hielp me met opstaan, maar ze hield me ook tegen, ze sprak me toe, probeerde me tot kalmte te manen, maar ik snauwde terug: 'Geduld kwam recht op hem af!' Haar handen werden slap en gleden van me af toen ze zich haar eigen verschrikking herinnerde.

Er waren al twee minuten verstreken sinds ik eruit was gesmeten. Twee minuten was een eeuwigheid in de examenhal, zelfs voordat ik die had volgestopt met alle monsters ter wereld. Maar de onderbreking weerhield me er wel van om domweg met mijn hoofd op de poort te blijven inbeuken. Ik dacht even na en probeerde toen een ontbiedingsspreuk om Orion daar weg te krijgen.

De meeste mensen kunnen niets ontbieden wat groter is of meer wilskracht heeft dan een haarelastiekje. Maar de vele ontbiedingsspreuken die ik in de loop van de jaren onwillig heb

verzameld, zijn allemaal bedoeld om een of meer onfortuinlijke, krijsende slachtoffers in handen te krijgen, waarschijnlijk zodat ik ze in de offerkuil kan smijten die ik om de een of andere onbegrijpelijke reden nog steeds niet heb voorbereid. Ik ken zeker tien varianten, waaronder een waarbij je iemands beeltenis in een spiegeland oppervlak kunt oproepen en hem er vervolgens uit kunt sleuren.

Die werkt vooral goed als je een enorme, vervloekte toverspiegel kunt gebruiken. Helaas had ik de mijne aan de muur van mijn kamer op school laten hangen. Maar ik rende een rondje over de open plek en vond een plasje water tussen twee boomwortels. Normaal gesproken zou dat niet goed genoeg zijn geweest, maar er stroomde nog steeds eindeloos veel mana mijn lijf in omdat de kraan vanwege het examen nog helemaal openstond. Ik pompte toverkracht in de spreuk, dwong de modderige plas spiegelglad te worden en staarde erin terwijl ik riep: 'Orion! Orion Lake! Ik roep je op in...' Ik wierp een snelle blik omhoog naar het eerste zonlicht en het eerste stukje hemel dat ik in vier jaar had gezien en waarnaar ik zo had verlangd, en het enige wat ik voelde was frustratie omdat het geen zonsopkomst of noen of middernacht was, of iets anders waar ik iets aan zou hebben gehad, '... het wassende licht om tot mij te komen uit de duistere schaduwen van de hal, en slechts te luisteren naar mijn stem.' Dat betekende hoogstwaarschijnlijk dat hij zou zijn gebonden aan een gehoorzaamheidsspreuk als hij hier aankwam, maar daar zou ik me later wel druk om maken, als hij hier daadwerkelijk wás...

Deze keer kwam de spreuk er wel doorheen. Het water kolkte en vormde een zilverig zwarte wolk, die langzaam en met kennelijke tegenzin een spookachtig beeld opdiste dat mogelijk Orion voorstelde, op de rug gezien, maar het was hooguit een schim tegen een pikzwarte achtergrond. Toch stak ik mijn arm in het donker en probeerde hem te pakken, en heel even dacht ik, wist ik zéker, dat ik hem had. Een overweldigende opluchting over-

spoelde me: het was me gelukt, ik h ad hem... En toen gilde ik het uit, want mijn vingers zakten weg in het oppervlak van een muilmond, die me hongerig trachtte op te zuigen.

Alles aan me wilde meteen loslaten. En toen werd het nog erger, alsof er nog ruimte was voor verslechtering, want het was niet maar  een muilmond, het waren er twee, die me van twee kanten probeerden te grijpen, alsof Geduld Standvastigheid nog niet helemaal had verteerd. Het was immers een hele eeuw aan leerlingen, zo'n grote maaltijd dat het een hele poos zou duren voordat alles op was, en ondertussen tastte Standvastigheid nog steeds om zich heen in een poging zijn eigen honger te stillen, ook al werd hij zelf verslonden.

In de examenhal was het me overduidelijk geweest dat we die monsterlijke, samengestelde gruwel met geen mogelijkheid konden doden, zelfs niet toen ik nog werd gevoed met de mana van vierduizend levende leerlingen. We konden met Geduld hooguit hetzelfde doen als met de Scholomance: hem de leegte in duwen en hopen dat hij voorgoed zouden verdwijnen. Maar kennelijk dacht Orion daar anders over, want hij had zich omgedraaid om het gevecht aan te gaan, terwijl de school wankelde op de rand van de werkelijkheid.

Alsof hij bang was dat Geduld zou ontsnappen en hij het zich in zijn stomme, murw gebeukte hoofd had gehaald dat alleen hij hem zou kunnen tegenhouden, dat hij moest achterblijven en nog  een keer de held moest uithangen,  een jongen tegen een tsunami. Dat was de enige mogelijke reden die ik kon bedenken, en dat maakte het dubbel dom dat hij mij de poort uit had geduwd, want van ons twee en was ik de enige die het ooit daadwerkelijk tegen een muilmond had opgenomen. Het was dus zo verbijsterend achterlijk dat ik hem eruit wilde halen, hem hier bij me wilde hebben, zodat ik hem uitgebreid kon uitfoeteren en hem h eel duidelijk kon maken wat een imbeciel hij was geweest.

Aan die razernij klampte ik me vast. Razernij stelde me in

staat vast te houden, ondanks de golven rottingsstank van de muilmond die mijn vingers wilde omhullen, die aan mijn huid en mijn schild zoog als een kind dat op een zuurtje sabbelde om bij het nog lekkerdere poeder in het midden te komen, die probeerde bij mij te komen, me met huid en haar te verslinden tot er alleen nog starende ogen en een schreeuwende mond van me over waren.

Razernij en afschuw, omdat hij dat met Orion wilde doen, met Orion, die nog steeds samen met dat monster in de hal was. Dus liet ik niet los. Ik staarde naar mijn geïmproviseerde toverspiegel en smet er over zijn wazige, half zichtbare schouder heen moord en doodslag in. Telkens weer sprak ik mijn beste, snelste doodspreuk uit, en elke keer voelde het alsof er een waterval van verrotting over mijn handen stroomde, tot ik met elke ademtocht de misselijkheid moest terugdringen, tot de '*À la morts*' achter elkaar van mijn tong rolden en in elkaar overliefden, tot alleen al het geluid van mijn ademhaling de dood betekende. Al die tijd hield ik vast en probeerde ik Orion weg te trekken. Zelfs als dat betekende dat ik Geduld óók de wereld in zou sleuren en die verslindende gruwel pal voor de voeten van mijn moeder tussen de verkoelende groene bomen van Wales zou belanden, op de vredige plek waarvan ik elke minuut die ik in de Scholomance had doorgebracht had gedroomd. Het enige wat ik immers hoefde te doen was hem doden.

Vijf minuten eerder had dat nog volstrekt onmogelijk geleken, zo onmogelijk dat ik om de gedachte alleen al hard zou hebben gelachen, maar nu was het slechts een lage, onbeduidende horde vergeleken met het alternatief: Orion door hem laten verslinden. Ik was heel goed in dingen doden. Ik zou wel een manier verzinnen. Er begon zich in mijn hoofd zelfs al een plan te ontvouwen, want na vier jaar in de Scholomance draaiden de strategische radertjes in mijn achterhoofd onverstoord verder. We zouden samen tegen Geduld vechten. Ik zou hem met enkele tientallen

levens per keer doden, en Orion kon de mana eruit trekken en mij er weer mee voeden, en zo konden we samen een eindeloze, dodelijke kringloop creëren tot het monster eindelijk de geest gaf. Het zou lukken, het zou lukken. Ik was ervan overtuigd. Ik liet niet los.

Ik liet niet los. Ik werd weggeduwd. Alweer.

Orion deed het zelf. Dat moest wel, want muilmonden laten nooit los. De mana die ik in die ontbiedingspreuk pompte kwam uit de examenvoorraad, die nog steeds onuitputtelijk leek, alsof iedereen op school nog steeds mana in ons gedeelde ritueel stopte. Maar dat sloeg nergens op. Alle anderen waren weg. Ze hadden de Scholomance verlaten, ze omhelsden snikkend hun ouders en vertelden hun wat we hadden gedaan, verzorgden de wonden die ze hadden opgelopen, belden al hun vrienden op. Ze voedden me geen mana meer. Dat was tenminste niet de bedoeling. De hele gedachte achter ons plan was dat we alle banden met de school zouden verbreken: we wilden hem volproppen met mals, hem losmaken van de rest van de wereld en hem de leegte in laten drijven als een rottende ballon vol wriemelende kwaadaardigheid, waarna hij zou verdwijnen in het duister, waar hij thuishoorde. Dat proces was al in gang gezet toen Orion en ik die laatste sprint naar de poort trokken.

Voor zover ik wist was er nog maar één ding dat de Scholomance met de werkelijkheid verbond, namelijk ikzelf, en ik trok nog steeds mana uit de voorraad in de school. En de enige overgebleven leerling in de Scholomance die me nog mana kon leveren was Orion. Orion, die de mana van mals kon opvangen wanneer hij ze doodde. Dus op dat moment moet hij in elk geval nog in leven zijn geweest; Geduld had hem nog niet verzwolgen. En hij moet hebben gevoeld dat ik probeerde hem naar buiten te sleuren, maar in plaats van zich om te draaien en me een handje te helpen, trok hij zich terug, verzette hij zich tegen de ontbieding. En met hem verdween het afschuwelijke, klevrige

gesabbel aan mijn hand. Alsof hij hetzelfde deed als mijn vader, vele jaren geleden: alsof hij een muilmond had vastgegrepen en had meegeleurd, zodat die hem zou verslinden in plaats van het meisje dat hij liefhad.

Alleen was het meisje dat Orion liefhad geen vriendelijke, zachtaardige genezeres, maar een tovenaars die tot massaver-nietiging in staat was en die er al twee keer in was geslaagd een muilmond te verscheuren, dus die stomme, vervloekte idioot had natuurlijk kunnen proberen erop te vertrouwen dat het me nog een keer zou lukken. Maar dat was niet zo. Nee, hij verzette zich tegen me, en toen ik mijn ontbiedingsspreuk probeerde te gebruiken om hem te dwingen naar buiten te komen, stroomde de bodemloze manazee opeens onder mijn voeten weg, alsof hij de stop uit een badkuip had getrokken.

In een fractie van een seconde werd de manadeler om mijn pols koud, zwaar en leeg. Het volgende moment raakte de brandstof voor mijn wilde, bandeloze spreuk op. Die viel sputterend stil, en Orion gleed als olie uit mijn handen. Zijn silhouet in de toverspiegel loste op in het donker. Toch bleef ik wanhopig naar hem graaien, ook al begon het beeld aan de randen al te vervagen, maar mijn moeder, die al die tijd met een van angst en bezorgdheid vertrokken gezicht naast me op haar hurken had gezeten, pakte me bij mijn schouders en gooide haar volle gewicht in de strijd om me omver te duwen, weg van de plas, waarmee ze waarschijnlijk voorkwam dat mijn hand ter hoogte van de pols werd afgesneden, want de spreuk viel uit elkaar en mijn bodemloze toverspiegel veranderde weer in een anderhalve centimeter diep waterplasje tussen de boomwortels.

Ik rolde om en kwam zonder erbij te hoeven nadenken in één soepele beweging op mijn knieën overeind; ik had immers maanden voor het examen getraind. Ik stortte me weer op de plas en woelde hem met mijn vingers om tot een modderpoel. Mijn moeder probeerde haar armen om me heen te slaan en smeekte me

wanhopig op te houden. Maar dat was niet de reden dat ik ophield. Ik hield op omdat ik niet anders kon. Ik had geen grammetje mana meer over. Mijn moeder pakte me opnieuw bij mijn schouders, en ik draaide me naar haar om, greep het kristal vast dat ze om haar hals droeg en hijgde: 'Alsjeblieft, alsjeblíéft!' Het gezicht van mijn moeder was een en al vertwijfeling. Ik voelde dat ze me het allerliefst daar weg zou halen, maar toen kneepte ze even haar ogen dicht, waarna ze met bevende handen de ketting losmaakte en hem aan mij gaf. Het kristal was halfvol, wat niet genoeg was om doden tot leven te wekken of steden plat te branden, maar wel genoeg om een berichtspreuk uit te spreken waarmee ik tegen Orion kon gillen dat hij me een lijn moest toewerpen zodat ik hem kon helpen, hem kon redden. Alleen kwam die er niet doorheen.

Ik probeerde het keer op keer, schreeuwde Orions naam tot het kristal en mijn stem niet meer konden. Ik had net zo goed in de leegte kunnen schreeuwen. Waar de hele Scholomance inmiddels waarschijnlijk in was verdwenen. Precies zoals we zo slim, o zo slim, hadden gepland.

Toen er niet eens meer genoeg mana over was om te kunnen schreeuwen, gebruikte ik het allerlaatste restje voor een hartslagspreuk, gewoon om erachter te komen of hij nog leefde. Het is een heel goedkope spreuk, want hij is belachelijk ingewikkeld en het uitspreken ervan kost tien minuten, dus dat levert al bijna alle mana op die je nodig hebt. Op mijn met modder doordrenkte knieën sprak ik hem zeven keer achter elkaar uit, maar het enige wat ik hoorde was de wind die door de boomtoppen ruiste, het gekwetter van de vogels, de gesprekken tussen de schapen en een kabbelend beekje ergens in de verte. Niet één galmende bons bereikte mijn oren.

En toen ik uiteindelijk zelfs daar geen mana meer voor had, liet ik me door mijn moeder naar de joert brengen en in bed stoppen alsof ik weer zes was.

De eerste keer dat ik wakker werd, was het gevoel dat ik nog droomde zo sterk dat het pijn deed. Ik lag in de joert, met de deurflap open zodat de koele nachtlucht naar binnen kon, en buiten hoorde ik vaag het gezang van mijn moeder, zoals in de dromen die me de afgelopen vier jaar het meest hadden gekweld, de dromen waaruit ik altijd met een schok ontwaakte terwijl ik zó graag had gewild dat ze een paar minuten langer hadden geduurd. Het werkelijk afschuwelijke aan deze droom was dat ik juist níét wilde dat hij langer duurde. Ik draaide me om en viel weer in slaap.

En toen ik niet meer kon slapen, bleef ik alleen maar een hele poos op mijn rug liggen staren naar de golvende bolling van het dak. Als ik nog iets had kunnen doen, zou ik nooit zijn gaan slapen. Ik kon niet eens boos zijn. De enige op wie ik echt boos had kunnen zijn was Orion, en juist dat kon ik niet over mijn hart verkrijgen. Ik deed heus mijn best: terwijl ik daar zo lag, probeerde ik alle mogelijke woeste, bijtende opmerkingen te bedenken die ik hem naar het hoofd zou hebben geslingerd als hij er nu was geweest. Maar zelfs als ik in gedachten aan Orion vroeg: 'Wat dácht je nou?', lukte het me niet om het boos te laten klinken. Het klonk alleen maar verdrietig.

Maar ik kon ook niet om hem rouwen, want hij was niet dood. Hij was druk aan het schreeuwen terwijl hij door een muilmond werd verslonden, net als mijn vader. De meeste mensen maken zichzelf graag wijs dat de slachtoffers van een muilmond dood zijn, maar alleen omdat de gedachte anders ondraaglijk zou zijn. Je kunt er niets tegen doen, dus als iemand van wie je houdt door zo'n monster wordt opgegeten, kun je diegene maar beter als dood beschouwen en doen alsof het allemaal voorbij is. Maar ík weet, omdat ik het met eigen ogen heb gezien, dat je niet sterft wanneer een muilmond je opvreet. Je wordt gewoon langzaam verteerd, eindeloos, zo lang als de muilmond blijft bestaan. Maar die wetenschap hielp ook niet.

Ik kon er niets tegen beginnen. Want de Scholomance was weg.

Ik had me nog niet verroerd toen mijn moeder een poosje later binnenkwam. Ze deed een handvol tinkelende dingetjes in een kom en zei zachtjes 'alsjeblieft' tegen Precious, die een piepje produceerde dat 'bedankt' betekende en zaadjes begon te kraken. Ik was niet in staat tot wroeging omdat ik niet aan haar had gedacht, aan dat kleine, hongerige beestje. Het gevoel was te ver weg en ik zat te diep in de put. Mijn moeder kwam naast mijn stretcher zitten en legde haar warme hand teder op mijn voorhoofd. Ze zei niets.

Ik verzette me een beetje tegen haar, want ik wilde niet opknappen. Ik wilde niet opstaan en doorgaan met mijn leven, en daarmee erkennen dat het misschien toch wel goed was als de wereld doordraaide. Maar toen ik daar zo lag met de hand van mijn moeder op mijn hoofd, onvoorstelbaar veilig en gerieflijk, voelde ik me stiekem toch een beetje stom. De wereld draaide toch wel door, of ik dat nu goed vond of niet, en uiteindelijk ging ik rechtop zitten en stond ik toe dat mijn moeder me wat water liet drinken uit de scheve aardewerken beker die ze zelf had gemaakt. Toen ging ze naast me op het bed zitten, sloeg haar arm om mijn schouders en streek over mijn haar. Wat was ze kléín. Wat was heel die joert klein. Aan de rand raakte mijn hoofd het dak, ook al zat ik alleen maar op de stretcher. Ik had met één flinke sprong buiten kunnen staan, als ik zo stom was geweest om het onbekende tegemoet te springen, waar van alles voor me op de loer zou kunnen liggen.

Natuurlijk zou dat nu helemaal niet meer zo stom zijn. Ik zat niet meer op de Scholomance. Ik had de leerlingen bevrijd, alle mals in onze school opgesloten en vervolgens de school losgebrosen van de rest van de wereld met al die hongerige monsters er nog in, zodat ze tot in de eeuwigheid aan elkaar zouden moeten knabbelen. Dus nu kon ik zorgeloos twintig uur aan één stuk slapen, met een lied in mijn hart de joert uit huppelen, alles doen

wat ik bedacht, gaan en staan waar ik maar wilde. Net als alle anderen, al die kinderen die ik uit de Scholomance had geleid en al die kinderen die er nooit meer naartoe hoefden.

Behalve Orion, die in het duister was verdwenen.

Als ik ook maar een greintje mana had gehad dat ik kon gebruiken, had ik mezelf misschien lang genoeg kunnen wijsmaken dat ik hem kon helpen om ook daadwerkelijk iets te ondernemen. Maar aangezien dat niet het geval was, kon ik alleen maar bedenken dat ik dan iemand anders moest benaderen – zijn moeder bijvoorbeeld, die in de toekomst waarschijnlijk Domina van de New Yorkse enclave zou worden – en die om mana moest vragen, maar daar hield mijn voorstellingsvermogen abrupt op: bij de gedachte dat ik haar, iemand die van Orion had gehouden en wenste dat hij was thuisgekomen, in de ogen zou moeten kijken en om mana moest vragen voor een of ander idee, dat overduidelijk stom en ondoenlijk bleek zodra ik me voorstelde dat ik iemand anders van het nut ervan zou moeten overtuigen. Dus deed ik het enige wat me nog restte: ik sloeg mijn handen voor mijn gezicht en begon te huilen.

Mijn moeder bleef de hele tijd dat ik huilde naast me, bij me zitten, vol medeleven maar zonder te doen alsof ze mijn verdriet deelde en zonder haar eigen innige vreugde te verhullen: ik was thuis, ik leefde nog, ik was veilig. Haar hele lijf straalde blijdschap uit naar het universum, maar ze probeerde niet die op mij over te brengen of mijn verdriet te bagatelliseren. Ze wist dat ik diep gekwetst was en dat speet haar, en ze stond klaar om te doen wat ze kon om me te helpen wanneer ik daar behoefte aan had. Mocht je je nu afvragen hoe ze me dat allemaal duidelijk maakte zonder een woord te zeggen: dat zou ik ook weleens willen weten. Zelf zou ik het nooit hebben gekund.

Toen ik was gestopt met huilen, stond ze op en zette een kop thee voor me van blaadjes die ze uit zeven verschillende potjes op haar overvolle schappen pakte. Ze kookte het water met ma-

gie, wat ze normaal nooit zou hebben gedaan, alleen omdat ze mij dan niet alleen hoefde te laten om naar buiten te lopen, naar het kampvuur. De hele joert vulde zich met de zoete geur toen ze het water opgoot. Ze gaf me de mok en ging weer zitten, met mijn vrije hand tussen de hare. Ze had me geen vragen gesteld en ik wist dat ze nooit zou aandringen, maar tussen ons hing een tedere, afwachtende stilte die me alle ruimte bood om erover te beginnen, om mijn verdriet om iets wat over en uit was met haar te delen. Maar zover was ik nog niet.

Dus toen ik mijn thee ophad, zette ik de mok neer en vroeg: 'Waarom waarschuwde je me dat ik bij Orion uit de buurt moest blijven?' Mijn stem klonk schor en ruw, alsof ik een paar keer een stuk schuurpapier over de binnenkant van mijn keel had gehaald. 'Was dit de reden? Had je voorzien...'

Ze kromp ineem alsof ik haar hard met een naald had gestoken en rilde over haar hele lichaam. Even sloot ze haar ogen en haalde diep adem, waarna ze zich omdraaide en me recht aankeek, op de manier die zij 'écht kijken' noemde – dat deed ze wanneer ze iets goed op zich wilde laten inwerken – en opeens kreukte haar hele gezicht langs de fijne lijntjes die zich in haar ooghoeken net begonnen te vormen. 'Je bent veilig,' zei ze half fluisterend. Ze keek naar mijn hand, aaide er nog eens over, en er drupten een paar tranen van haar wangen. 'Je bent veilig. O, mijn liefste meisje, je bent veilig.' Toen nam ze een enorme hap lucht en begon ze zelf te huilen; vier jaar aan opgespaarde tranen biggelden over haar wangen.

Ze vroeg me niet met haar mee te huilen. Sterker nog, ze wendde zich af in een poging haar tranen voor me te verbergen. Ik wilde wel, ik wilde niets liever dan in haar armen verdwijnen en hetzelfde voelen als zij: dat ik nog leefde en veilig was. Maar dat kon ik niet. Ze hilde van vreugde, van liefde, om mij, en ik wilde ook om al die dingen huilen, want ik was thuis, ik had de Scholomance voorgoed achter me gelaten, ik bevond me le-

vend en wel in een wereld die ik een beetje beter had gemaakt, een wereld waarin kinderen niet in een slangenkuil hoefden te worden gesmeten in de hoop dat ze er weer uit zouden komen. Dat was iets om je over te verheugen. Maar ik kon het niet. De slangenkuil was er nog steeds, en ergens onderin zat Orion.

Dus trok ik mijn hand los. Mijn moeder probeerde me niet tegen te houden. Ze zuchtte een paar keer diep en veegde haar tranen weg. Toen parkeerde ze haar blijdschap, zodat ze gewoon bij me kon zijn, draaide zich om en legde haar hand op mijn wang. 'Ik vind het zo erg voor je, schat.'

Ze vertelde me niet waarom ze me had gewaarschuwd bij Orion vandaan te blijven. En ik begreep meteen waarom: ze wilde me niet voorliegen, maar ze wilde me ook niet kwetsen. Ze begreep dat ik van hem had gehouden, dat ik een geliefde was kwijtgeraakt, op dezelfde afschuwelijke manier als waarop zij mijn vader was kwijtgeraakt, en mijn verdriet was op dit moment het enige wat ze belangrijk vond. Ze had er geen behoefte aan het me uit te leggen of me van haar gelijk te overtuigen.

Maar ik had daar wél behoefte aan. 'Kom op nou,' zei ik verbeten. 'Vertel het me. Je bent helemaal naar Cardiff gegaan, je hebt die jongen overgehaald een briefje voor me mee te nemen...'

Haar gezicht betrok een beetje van ellende – ik vroeg haar me te kwetsen, me iets te vertellen waarvan ze wist dat ik het niet wilde horen – maar ze gaf toe. Ze boog haar hoofd en zei zachtjes: 'Elke nacht probeerde ik jou te dromen. Ik wist dat ik je niet zou kunnen bereiken, maar ik probeerde het toch. Een paar keer dacht ik dat jij mij ook droomde en raakten we elkaar bijna aan... maar het was alleen maar een droom.'

Ik slikte moeizaam. Ik herinnerde me die dromen ook, het handjevol keren dat ik haar bijna kon aanraken, de liefde die me bijna had weten te bereiken ondanks de dikke, verstikkende deken van beschermingspreuken die de Scholomance omhulde en die op alle mogelijke manieren voorkwam dat er iets binnen

zou komen, want anders zouden mals diezelfde ingang kunnen gebruiken.

'Maar vorig jaar... zag ik je echt. Die avond dat je het linnen lapje gebruikte.' Haar stem was een fluistering, en ik trok mijn schouders op, want opeens was ik weer terug in dat moment en zag ik het door haar ogen: mijn kamer, als een kleine gevangenis, ik op de vloer in een plas van mijn eigen bloed en in mijn buik een lelijke, diepe wond omdat een van mijn uiterst charmante medeleerlingen me met een mes had gestoken. De enige reden dat ik dat had overleefd, was dat mijn moeder eigenhandig een genezende lap voor me had gemaakt. In elk draadje linnen dat ze had gecreëerd, gesponnen en geweven waren jaren van liefde en magie verwerkt.

'Orion heeft me ermee geholpen,' zei ik. 'Hij heeft hem op de wond gelegd.' Toen zweeg ik, want ze hapte hevig naar adem en haar gezicht was vertrokken alsof ze zich een verschrikking herinnerde die nog erger was dan het beeld dat ik op de grond lag dood te bloeden.

'Ik voelde dat hij de lap aanraakte,' zei ze hees, en zodra de woorden over haar lippen kwamen, wist ik dat ik spijt zou krijgen dat ik ernaar had gevraagd. 'Ik zag hem, van heel dichtbij, toen hij je aanraakte. Ik zag hem, en hij was niets dan... honger...' En ze klonk misselijk, ze klonk alsof ze had moeten toekijken terwijl een mal me levend verslond in plaats van naar Orion die op zijn knieën op de vloer zat en iets genezends tegen mijn verscheurde lijf drukte.

'Hij was een vriend van me,' zei ik, brulde ik bijna, want ik moest haar tegenhouden, en ik stond zo snel op dat ik keihard met mijn hoofd tegen een dwarsbalk klapte. Met een kreet ging ik weer zitten, met mijn handen stevig om mijn hoofd, en de plotselinge pijn maakte me weer een beetje aan het huilen. Mijn moeder wilde haar armen om me heen slaan, maar ik schudde haar boos en huilend van me af en stond opnieuw op.